

ĐAU KHỔ LÀ SỢI DÂY NỐI LIỀN ĐẤT VỚI TRỜI!

... Cái đau đớn bỗng bất ngờ xuất hiện. Đây là lúc làm thức tỉnh lương tâm, kêu gọi cẩn trọng, đặt ra nghi vấn và tìm kiếm giải đáp. Câu chuyện căn bệnh ung thư của tôi khởi đầu với Tuần Thánh. Tôi phải linh cảm ngay rằng đây có lẽ là một phúc lành. Hôm ấy là Thứ Hai Tuần Thánh, vài ngày trước khi cử hành Lễ Trọng Phục Sinh. Cuối cùng thì tôi cũng phải đi đến quyết định là phải đáp ứng các đòi hỏi của cơ thể đã từng mấy tháng qua không ngừng gởi đến cho tôi các tín hiệu. Có cái gì đó không ổn nơi người tôi. Tôi bị giảm cân và luôn luôn cảm thấy mệt mỏi cùng bị đau nhức trong người. Cái đau cứ mỗi ngày một tăng dần. Nhưng tôi cứ phớt lờ đi, vì không có thời giờ dành cho tôi. Tôi vẫn tiếp tục thi hành nghề bác sĩ. Tôi hằng say phục vụ thân chủ. Tôi không hối hả gì hết.

Thật khó biết bao cho một bác sĩ phải thú nhận mình mắc bệnh!!!

Làm sao để dễ dàng cởi bỏ chiếc áo khoác màu trắng của bác sĩ để mặc lên người chiếc áo màu xanh dương của bệnh nhân??? Làm sao để có thể đảo ngược vai trò, đánh mất ảo tưởng là mình không bao giờ bị bệnh, với tư cách là một bác sĩ??? Thế nhưng các dấu hiệu cứ dồn dập xuất hiện, thúc giục tôi phải làm một cuộc thử nghiệm. Tôi ghi tên xin một cái hẹn nhanh nhất với bạn đồng nghiệp. Người này viết ngay cho tôi một ngày hẹn: Thứ Hai Tuần Thánh!

Tôi vẫn nhớ như in kết quả cuộc thử nghiệm với lời lẽ và thái độ hoảng hốt của người bạn đồng nghiệp. Bạn cho biết là bướu ung thư đang nằm đó và cần phải cắt bỏ càng sớm càng tốt! Trong khi chờ đợi, tôi phải nằm nhà nghỉ ngơi.

Cái nghỉ ngơi này bảo vệ tôi nhưng cùng lúc ngăn cản, làm tôi tách biệt hẳn với thế giới bên ngoài. Tôi có thể gào to, hét lớn hoặc khóc lóc thảm thiết nhưng không một ai nghe tiếng tôi kêu. Tôi bỗng nhiên một sớm một chiều đối diện với nỗi đau đớn, với cái bất định bất ổn của cuộc sống. Tôi phải ngừng hẳn nếp sống đều đặn phân chia giữa gia đình và nhà thương cùng với các giao tiếp để bước vào nếp sống của một bệnh nhân.

Ngày Thứ Năm Tuần Thánh tôi đến Nhà Thờ tham dự Bữa Tiệc Ly và rước Mình Thánh Chúa. Tôi cầu nguyện thật lâu thật sốt sắng và sống việc cầu nguyện như một thời điểm của ơn thánh của phúc lành. Tôi cũng sống tâm tình Bữa Tiệc Ly trong tinh thần chuẩn bị Đàng Thánh Giá cử hành vào hôm sau, Thứ Sáu Tuần Thánh. Kết thúc buổi cử hành Phụng Vụ nơi nhà thờ, tôi cảm thấy thật mệt mỏi. Trở về nhà, tôi quyết định thông báo cho gia đình biết tin không lành tôi bị ung thư.

Trước tiên tôi gọi điện thoại cho em gái. Sau khi hỏi thăm tin tức, tôi nói ngay:

- Chị có tin quan trọng báo cho em biết.

Ngừng một giây tôi nói tiếp:

- Chị bị ung thư!

Nói xong câu này, tôi vội vàng nói thêm câu khác, như thói quen vẫn làm với các thân chủ:

- Hãy an tâm! Chứng ung thư có thể chữa trị được!

Sau đó tôi bắt đầu chặng đường dài của suy tư. Tuần Thánh cử hành các nghi lễ của Cuộc Sống và Cuộc Tái Sinh. Có cái gì đó phải chết trong tôi nếu tôi muốn trở về với các sinh hoạt thường ngày. Suy tư này ban đầu tôi chỉ làm riêng một mình. Nhưng chẳng bao lâu sau, nó được nói rộng nhờ việc tham dự của rất nhiều người. Chẳng mấy chốc tôi được bao bọc bởi niềm yêu thương triu mến của hiền phụ tôi, các con tôi, bạn bè tôi, các đồng nghiệp và họ hàng thân quyến.

Mọi người như muốn nhắc nhở tôi rằng:

- Cuộc sống mới vừa được khởi sự!

Ngày tôi được giải phẫu để cắt bỏ bướu ung thư đã trở thành một lễ hội. Một đám đông chờ đón tôi bên ngoài phòng giải phẫu. Tôi không đơn độc một mình. Tôi được đồng hành và nâng đỡ bởi nhiều cánh tay hùng mạnh và rắn chắc. Trong khi tôi nằm bất động trên giường bệnh nơi nhà thương với cái đau đớn thì tôi được hồng phúc trông thấy bao khuôn mặt thân thương của gia đình, bạn bè và đồng nghiệp. Mỗi người âu yếm trao cho tôi một nụ cười, một lời khích lệ. Tôi nhận được không biết bao nhiêu là ân huệ là phúc lành!

Thời gian bệnh tật trở thành một thời điểm hồng phúc. Nhờ nó mà tôi học biết ý nghĩa của đau khổ và giá trị của việc tiếp nhận thánh ý THIÊN CHÚA, thể hiện trong từng biến cố của cuộc sống. Đau khổ như là sợi dây nối liền đất với trời.

Giờ đây trở lại với công việc, mỗi khi di chuyển từ nhà đến bệnh viện để hành nghề bác sĩ tôi thường ngược mắt nhìn trời cao và dâng lời cảm tạ THIÊN CHÚA. Tất Cả là Hồng Ân!

Chứng từ của bà Anna Belfiore bác sĩ Công Giáo Ý.

... "Người công chính, hãy reo hò mừng Chúa, kẻ ngay lành, nào cất tiếng ngợi khen. Tạ ơn Chúa, gieo vạt tiếng đàn cầm, kính mừng Người, gảy muôn cung đàn sắt. Nào dâng Chúa một khúc tân ca, rập tiếng hoan hô, nhã nhạc vang lừng. Vì Lời Chúa phán quả là ngay thẳng, mọi việc Chúa làm đều đáng cậy tin. Chúa yêu thích điều công minh chính trực, tình thương Chúa chan hòa mặt đất" (Thánh Vịnh 33(32) 1-5).

(Il Carmelo Oggi, Pubblicazione mensile dei Padri Carmelitani Scalzi della Provincia lombardo-emiliano-piemontese, Anno XXVI, n 2, Febbraio 2011, trang 43-44).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt